

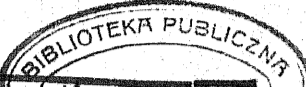
Kurier Łódzki

Dziennik polityczny, społeczny i literacki

CENA PRENUMERATY: w Łodzi z odnośnieniem do domu i na prowincji rocznie Mk. 24, półrocznie Mk. 10.50, kwartalnie Mk. 5.25, miesięcznie Mk. 1.75. Zagranicą kwartalnie Mk. 6.

Niedziela, 16 września 1917 r.

CENA OGŁOSZEŃ: Na stronie I-III w tekście mk. 1.75 ł. za wiersz pełny jedno-linowy. Nakrolegja i Reklamy 75 ł. za wiersz pełny. Ogłoszenia zwyczaj. 50 ł. za wiersz pełny. Drobnie 100 ł. za wiersz pełny.

Doktor med.
Leyberg
powrócił.
Ulica Krótka Nr. 5

Zamach Stanu Kornilowa.

O ile sędzić można z ostatnich depech i wieści, napływających z Rosji, zamach stanu generała Kornilowa załamał się już podczas jego marszu na Petersburg, gdzie rząd tymczasowy odniósł całkowite zwycięstwo, okazało się też, że Kiereński dobrze miał orientację, ufając Radzie wykonawczej robotników i żołnierzy. Delegaci jej napotkawszy oddziały wojsk Kornilowa, rozpoczęli z nimi układy, tymczasem wojska rządowe otoczyły je i musiały do bezwarunkowego poddania się. Bunt wojskowy byłego generalissimusa został stłumiony, cała jego główna kwatera aresztowana, a sam Kornilow i szef jego sztabu, generał Łukowski, stanęli przed sądem rewolucyjnym. Zwycięstwo rządu tymczasowego wzmacnia narazie tenże rząd, który jednakże musi być bardzo ostrożny i czujny, by podobne wypadki nie powtórzyły się więcej. Są one możliwe wobec tych warunków, jakie zachodzą pomiędzy różnymi żywiołami społeczeństwa rosyjskiego, upojonego wolnością po długiej tyślacieńniej niewoli i ucisku. Podobne fazy przechodziła rewolucja. Rozumie to dobrze Kiereński, który osobiście stanął na czele armii i floty, biorąc za swego szefa sztabu gen. Aleksiejewa. Dał temu wymowny wyraz w odezwie, a raczej rozkazie do armii i floty, w której między innymi głosi: „Niechaj każdy żołnierz i każdy generał wie, że wszelkie nieposłuszeństwo wobec władzy będzie od dnia dzisiejszego bezwarunkowo karane”.

O przebiegu buntu wojskowego gen. Kornilowa, doniosły nam depesze dość sprzeczne relacje, z których jednakże wypływa, iż skończył się on zwycięstwem Rządu tymczasowego uznanego przez wszystkich sprzymierzeńców Rosji, jej przeciwników i rządy krajów neutralnych, jeżeli nie de jure, to de facto. Jest to duży plus po stronie Kiereńskiego, który przytem okazał się o wiele lepszym politykiem od Kornilowa, który być może dzielny jest wodzem, ale bardzo naiwnym politykiem, jeżeli dał się złudzić fałszywym informacjom i podnieść sztandar buntu tak bardzo nie w porę.

Dopuszczył się przez to bardzo ciężkiej zbrodni zdrady stanu, za którą surowo odpowie przed sądem rewolucyjnym.

Inaczej być nie może. On, wódz naczelny, w chwili jaknajbardziej krytycznej na froncie wojennym — odrywa silny oddział żołnierzy, by stanąć po najwyższą w państwie władzę, niepewny na następstwa, jakie obecność jego na placu boju i jego zamach stanu w celu obalenia istniejącego rządu, spowodzić mo-

że. A niebezpieczeństwo było bardzo groźne, dawało bowiem wrogowi możność osiągnięcia znacznego sukcesu na frontach, — z drugiej strony naraziło jego ojczyznę na wszystkie następstwa i klęski wojny domowej. — Kornilow wystąpienie swoje objaśnia tem, że chciał pochwycić władzę najwyższą dla ratowania Rosji od zguby i piastował ją tylko do czasu zwołania konstytuanty, ale to postaci rzeczy nie zmienia.

Podczas rewolucji jednostka odegrać może niesłychanie ważną i doniosłą w skutkach rolę, o ile posiada ku temu warunki odpowiednie.

Dowodem Napoleon I. W pamiętnym roku przełomowym 1791 — podczas rewolucji francuskiej, był on nieznanym, skromnym dowódcą batalionu. Stan Francji i wojska francuskiego podobny był do tego, co się teraz w Rosji dzieje.

Armia niekarna, rozpolitykowana, nie wiedziała, kto nią dowodzi, oficerowie obawiali się komisarzy rządowych i własnych żołnierzy i nie przedsięwzięli żadnych środków zaradczych. Tu i owdzie wybuchały bunt i powstania, a zzewnątrz zagroził nieprzyjaciel, skoalizowany przeciw rewolucyjnej Francji. — Napoleon odznaczył się pod Tulonem, co otworzyło mu drogę do dalszej kariery. Dokonał zamachu stanu, ogłosił się konsulem, a później cesarzem Francji, w której zaprowadził ład i okrył nieśmiertelną sławą jej sztandary.

Ale Napoleon był geniuszem, umiał postawić sobie cel pewny, jasno wytknięty i miał odwagę przeprowadzić go, nie oglądając się na następstwa.

Czy Kornilow jest geniuszem? Nie sądzę. Co najwyżej jest to człowiek, opanowany przez manję wielkości, lub co gorzej, działający dla własnej korzyści na rzecz wrogów rewolucji.

Jego upadek jest wydarzeniem dla rewolucyjnej Rosji nader pomysłnym, bo wzmacnia i utrwała zdobycze rewolucji. Czy jednak Kiereński podoła zadaniu i doprowadzi do szczęśliwego końca pracę wydobycia Rosji z chaosu rewolucyjnego — odpowiedzieć może na to dziś zagadkowe pytanie dalszy rozwój wypadków.

Rozdawnictwo chleba.

Długie ogonki, tworzące się przed sklepami Komitetu rozdziału mąki i chleba zwróciły uwagę ludzi, dbających o zdrowotność publiczną naszej archaichygenicznego Łodzi i tak już wiele pozostawiająca do życzenia. Istotnie, wobec panujących obecnie dotkliwych chłódów w nocy i rano, wystawianie od godz. 4-ej rano, paru godzin ludzi, po większej części lichy odzianych, bosych, wychodzących z domu naczeczno, musi spowodować liczne zaziębienia, których bezpośrednim wynikiem będą choroby epidemiczne, tyfus, biegunka i inne tym podobne, pociągające za sobą groźne niebezpieczeństwo dla ogółu

ludności naszego miasta; znaczne koszty na ich stłumienie.

Jak nas objaśniają ze sfer miarodajnych, radny Spikerman i inni wystąpili do Rady miejskiej z wnioskiem zapobieżenia formowaniu się ogonków przez radykalną zmianę sposobu rozdawnictwa chleba, obecnie praktykowanego.

Wniosek ten proponuje zniesienie sklepów komitetowych rozdawnictwa mąki i chleba, a natomiast powierzenie sprzedaży chleba sklepom prywatnym, obowiązany sprzedawać go za kartkami podług taksy ustanowionej. Sklepy zaś te płacić będą komitetom o 1 fenig mniej na funcie. Sklepy prywatne powinny być ponumerowane i numerami ich odnotowane na legitymacjach chlebowych, upoważniających do nabywania chleba wyłącznie w sklepie, oznaczonym tym samym numerem.

Każdy sklep obsługiwałby najwyższej stu klientów swojej dzielnicy, co radykalnie zapobiegłoby tworzeniu się ogonków i jednocześnie ożywiłoby drobny handel, dziś prawie zamierający. Oszczędzenie zaś wydatków na wynajem sklepów komitetowych i ich personel, sowie pokrycie straty poniesione na obniżenie cen chleba dla sklepikarzy, a nawet być może pozwoliłoby obniżyć cenę chleba i dla publiczności.

W zasadzie jest to projekt dobry, ale ma i odwrotną stronę medalu. Zmuszenie publiczności do nabywania chleba wyłącznie w przeznaczonym dla niej sklepie prywatnym dzielnicowym, znosząc konkurencję, wpłynęłoby ujemnie na dobroć jego wypieku, zapobieżenie zaś temu wymagałoby ścisłej i kosztownej kontroli. Z drugiej strony sklepikarze, pozostawieni bez kontroli, mogliby lwia część przeznaczonych im do sprzedaży chleba sprzedawać potajemnie po znacznie droższej cenie bez legitymacji, zamożniejszym klientom, tłumacząc się zgłaszającą biedniejszą klientelą z legitymacjami, że cały przeznaczony im zapas chleba już rozsprzedali. Sprzyjałoby to wielce rozwinięciu się handlu kartkami, co, bynajmniej, nie jest pożądanem.

Jedynym środkiem zaradczym byłoby takie pomnożenie i rozplanowanie sklepów komitetowych dla rozdawnictwa chleba, by każdy z mieszkańców bez trudu i wyczekiwania mógł go nabywać w godzinach, na sprzedaż przeznaczonych, co znów pociągnęłoby za sobą zbyt znaczne koszty.

Możnaby jednak przy utrzymaniu istniejących już sklepów komitetowych zorganizować równoległe i sprzedaż tegoż chleba po cenie ustanowionej przez Komitet w sklepach prywatnych, starannie wybranych i zasługujących na zaufanie, ustępując im pewien rabat.

Sklepy takie możnaby wybrać za pośrednictwem Stowarzyszenia drobnych sklepikarzy lub Towarzystwa drobnego handlu, które jednocześnie zagwarantowałyby ich uczciwość i solidność. System podobny praktykowany był zeszłej zimy w Warszawie i dawał bardzo dobre rezultaty. Chleb za legitymacjami można było bez trudu nabywać o każdej porze w godzinach handlowych i w każdej ilości.

Bądź co bądź, kwestia zniesienia ogonków przed sklepami Komitetu rozdawnictwa chleba jest kwestią aktualną i palącą, domagającą się rychłego i zasadniczego rozwiązania.

Tu dla dokładniejszego oświetlenia kwestii godzi się zaznaczyć, że ogonki zazwyczaj formują się tylko, i to najdłuższe, w pierwszych dniach każdego okresu, później panują już w sklepach komitetowych pustki, a co najmniej można kupować w nich chleb bardzo swobodnie i bez wyczekiwania. Pochodzi to z tej przyczyny, że piekarnie przed rozpoczęciem danego okresu przetrzymują cały zapas mąki, przeznaczonej na wypiek chleba w tym okresie, którego rzecz prosta, nie mogą wypiec w ciągu jednego lub dwóch dni. Tymczasem publiczność, łaknąca chleba, już na dni parę przed rozpoczęciem nowego okresu, otrzymawszy legitymacje ciśnie się tłumnie do miejsca jego sprzedaży i tym sposobem tworzą się ogonki. Ci zaś którzy bądź to oszczędnie obchodzą się z chlebem, bądź też wyznaczone im porcje chleba uzupełniają w inny sposób, nie spieszą się z nabyciem chleba w pierwszych zaraz dniach nowego okresu, a po paru dniach nabywają go bez trudu i wyczekiwania.

Ożywienie drobnego handlu jest również sprawą nader ważną. Żywi on bowiem wiele rodzin, które dziś zmuszone są szukać w niej pracy, lub stałą się ciężarem Delegacji niesienia pomocy biednym. Rozwiązanie tej sprawy w sposób pomysłny byłoby niemałym dobrodziejstwem dla setek rodzin zdawien dawna nawykłych do utrzymywania się z drobnego handlu sklepikarskiego. Z drugiej strony byłaby to niemała dogodność dla ludzi biednych, nie mogących od razu wydawać poważniejszych kwot na sprawunki, lecz nabywających je w drobnych ilościach, co uprawiać mogą jedynie drobni sklepikarze, obracający niewielkimi kapitalami; posiadający liczbę ograniczoną dobrze im znanych klientów, którym nierzadko udzielają tygodniowego kredytu, co również dla klas biedniejszych, wyrobniczych, jest wielką ulgą.

St. Jan.

„Dzień chryzantemów“.

Z powodu ogólnego wyczerpania zasobów materialnych w schroniskach św. Stanisława Kostki, utrzymujących swoim sumptem 18 instytucji, mających na celu przygarnięcie około 3000 dzieci, chroniąc je od niechybnego głodu, nędzy i demoralizujących wpływów ulicy, — w dniu 10 b. m. odbyło się drugie z rzędu posiedzenie Zarządu Głównego T-wa Schronisk z przedstawicielami poszczególnych Zarządów rzeczonych 18-tu instytucji, jak również i osób dobrej woli, prawdziwie życzliwych niedoli dziecięcej, na którym postanowiono w dniu dzisiejszym urządzić dzień znaczką, wyobrażającego chryzantem, by tym sposobem dać możność dalszej egzystencji tym pożytecznym instytucjom, działającym dla dobra całego społeczeństwa naszego miasta, chroniąc od głodowej śmierci i wychowywując przyszłe na-

Siódma pożyczka wojenna

5% Pożyczka Rzeszy Niemieckiej
4 $\frac{1}{2}$ % Asygnaty skarbowe Rzeszy Niemieckiej
wylosowane z 110% do 120%.

Do opędzenia powstałych przez wojnę wydatków wyłożone zostaną dalsze 5% obligacje Rzeszy i 4 $\frac{1}{2}$ % asygnaty skarbowe Rzeszy w celu publicznego zamawiania.

Obligacji nie może Rzesza wypowiedzieć przed 1 października 1924 r. i dlatego też nie może przedtem zmniejszyć ich stopy procentowej. Gdyby jednak Rzesza zamierzała po upływie tego terminu zmniejszyć stopę procentową, powinna wymówić obligacje i zaoferować ich właścicielowi zwrot pożyczki po cenie nominalnej. To samo tyczy się dawnych pożyczek. Właściciele mogą jednak każdego czasu rozporządzać obligacjami tak samo, jak każdym innym papierem wartościowym (przez sprzedaż, zastaw i t.d.) Postanowienia dotyczące się obligacji będą odpowiednio zastosowane do pretensji zapisanych w księdze długów

WARUNKI

1. Miejsca zamówień.

Miejscem zamówień jest Bank Rzeszy
Zamówienia będą

od **środy, dnia 19 września, do**
czwartku, dnia 18 października
1917, do godz. 1 w południe

w biurze głównego Banku Rzeszy dla papierów wartościowych w Berlinie (pocztowe konto czekowe w Berlinie nr. 99) i we wszystkich filjach Banku Rzeszy z urządzeniem kasowym przyjmowane. Zamówienia mogą być również uskutecznione za pośrednictwem: Królewskiego Handlu morskiego (Seehandlung) (Pruski Bank Państwowy), Pruskiej głównej kasy, spółek w Berlinie (Central-Genossenschaftskasse), Królewskiego Głównego Banku w Norymberdze i jego filji, jak również wszystkich niemieckich banków, bankierów i ich filji, wszystkich Publicznych Kas oszczędności i ich Związków, każdego Towarzystwa ubezpieczeń na życie, każdej spółki pożyczkowej i każdego urzędu pocztowego. Odnośnie zamówień przez poczty zobacz liczbę 7.

Formularze do zamówień otrzymać można we wszystkich wyżej wymienionych miejscach. Zamówienia można jednak bez formularzy też i listownie uskutecznić.

2. Podział. Bieg procentów.

Obligacje są wykonane w papierach po 20,000, 10,000, 5,000, 2,000, 1,000, 500, 200 i 100 marek z kuponami płatnymi dnia 1 kwietnia i 1 października każdego roku. Bieg procentów rozpoczyna się 1-go kwietnia 1918 roku; pierwszy kupon jest płatny 1-go października 1918 roku.

Asygnaty skarbowe wykonane są w oddzielnych serjach i pojedynczych papierach po 20,000, 10,000, 5,000, 2,000, 1,000 mk. z kuponami procentowymi przypadającymi na 2-go stycznia i 1-go lipca każdego roku. Bieg procentów rozpoczyna się 1-go stycznia 1918 roku pierwszy kupon jest płatny 1-go lipca 1918 r. Z tekstu każdej asygnaty skarbowej wiadzieć można do jakiej serii pojedyncze asygnaty należą.

3. Wykupienie asygnat skarbowych.

Asygnacje skarbowe będą dla umorzenia wylosowane w serjach w styczniu i lipcu każdego roku, poraz pierwszy w lipcu 1918 r. i wypłacone w następującym po ciągnięciu dniu 2-go stycznia lub 1-go lipca 110 mk. za każde 100 mk. wartości nominalnej. Ciągnięcie odbywa się według takiegoż samego planu i jednocześnie z asygnacjami skarbowymi szóstej pożyczki wojennej. Przypadająca według tego planu na styczeń 1918 r. liczba serii nowych asygnat skarbowych będzie jednak wylosowana dopiero w lipcu 1918 r.

Nie wylosowane asygnaty skarbowe nie mogą być wypowiedziane przez Rzeszę przed 1-ym lipcem 1927 r. Najwcześniej na ten termin ma Rzesza prawo wypowiedzieć je w celu wypłaty po cenie nominalnej; właściciele mogą jednak zażądać zamiast gotówki 4 proc. obligacji skarbowych wypłacanych przy dalszym ciągnięciu w 115 mk. za 100 mk. wartości nominalnej.

* Wręczone papiery będą bez kosztów przechowywane i administrowane na wniosek subskrybenta przez Biuro Głównego Banku Rzeszy dla papierów wartościowych na podstawie warunków depozytalnych z dnia 1 października 1919 roku. Depozytowanie nie wymaga zamknięcia (Sperr); subskrybent może wycofać swój depozyt w każdym czasie (także przed upływem tego terminu). Kasy pożyczkowe będą dawały na kwity depozytowe tak samo pożyczkę jak na same papiery wartościowe.

Berlin, we wrześniu 1917.

minimalnej, a podlegającym zresztą tym samym warunkom umarzania. Najwcześniej 10 lat po pierwszym wypowiedzeniu ma Rzesza znów prawo wymówić jeszcze nie wylosowane obligacje skarbowe do wypłaty ich po cenie nominalnej, lecz właściciele mają wtedy prawo zażądać zamiast gotówki 3 i pół proc. obligacji skarbowych wypłacanych w 120 mk. za 100 mk. wartości nominalnej, podlegających zresztą tym samym warunkom umarzania. Dalsze wymawianie nie jest dopuszczalne. Wymówienie powinno być uskutecznione przynajmniej na 6 miesięcy przed wypłatą i tylko na termin, w którym przypada procent.

Na oprocentowanie asygnat skarbowych i ich umarzanie przez wylosowanie — nie licząc zwiększonego ciągnięcia przy pierwszym terminie wylosowywania (porów. ustęp 1) — będzie użyte rocznie 5 proc. wartości nominalnej ich pierwotnej kwoty. Zaoszczędzone przez wylosowanie procenta będą użyte do wypłat. Asygnacje skarbowe wypłacane po cenie nominalnej przez Rzeszę na mocy wymówienia, będą nadal brały udział na rachunek Rzeszy w oprocentowaniu i ciągnięciu.

Dnia 1 lipca 1917 r. zostaną wypłacone nie wylosowane do tego czasu asygnacje skarbowe w sumie przypadającej wtedy na wylosowane obligacje skarbowe (110 proc. 115 proc. lub 120 proc.).

4. Cena przy zamówieniu.

Cena przy zamówieniu wynosi:
za 5 pr. pożyczki Rzeszy, jeżeli się żąda papier. 98,— M.
" 5 pr. " jeżeli życzy zapisania
do księgi długów Rzeszy z zamknięciem
aż do 1-go października 1918 r. 97,80 M.
za 4 i pół proc. asyg. skar. Rzeszy 98,— M.
za każde 100 mk. wartości nominalnej z obliczeniem zwykłych procentów.

5. Wręczenie. Podział papierów.

Wręczenie papierów uskutecznione będzie możliwie natychmiast po zamknięciu subskrypcji. Już wpłacone przed wręczeniem kwoty będą uważane za całkowite wpłaty. Zresztą wyznacza miejsce zamówienia wysokość wręczonej sumy. Specjalne życzenia do jakości papierów należy się zaznaczyć w przeznaczonej do tego rubryce na pierwszej stronie formularzy. W razie niezaznaczenia szczególnych życzeń zostanie jakoś papierów wyznaczona przez miejsce pośrednictwa wedle jego zapatrywania. Późniejsze wnioski o zmiany podziału papierów nie mogą być uwzględnione. *

Na wszystkie obligaty skarbowe jak również na papiery pożyczki Rzeszy po 1000 mk. i więcej będą wydawane na wniosek dyrekcji Banku Rzeszy wystawione papiery pośrednie (Zwischenscheine); odnośnie szczegółów, dotyczących zamiany ich na właściwe papiery, będą później publikowane ogłoszone Papiery poniżej 1000 mk., bez papierów pośrednich, będą wykończony jak można najszybciej i wydane prawdopodobnie w kwietniu nowego roku.

O ile subskrybenci chcą zastawić w jednej z Kas pożyczek Rzeszy papiery 5 proc. pożyczki Rzeszy poniżej 1000 mk., które już zapłacili, lecz nie zostały jeszcze dostarczone, mogą postawić wniosek o wystawienie papierów pośrednich dla zaciągnięcia pożyczki w Kasie pożyczkowej; wnioski powinny być skierowane do miejsca zamówienia; papiery pośrednie nie będą wręczone subskrybentowi, lecz Bank Rzeszy przekaże je wprost Kasie pożyczkowej.

6. Wpłaty

Od dnia 29. września rb. mogą subskrybenci wpłacić całe zamówione kwoty. Procentowa część wpłacono ew. już przed tym dniem sumy, dopiero od 29. września rb.

Subskrybenci obowiązani są zapłacić:

30 proc. przydzielonej sumy najpóźniej do 27. paźd.	rb.
20 proc. " " " " " " " " " "	24. listop.
25 proc. " " " " " " " " " "	9. styczn.
25 proc. " " " " " " " " " "	6. lutego

Wolno wpłacać częściowo wcześniej, lecz tylko w określonych kwotach wartości nominalnej dzielonych na 100. Również są dozwolone w każdym czasie i przy mniejszych zamówieniach wpłaty częściowe, jednak tylko w liczbach wartości nominalnej, dających się dzielić przez 100; trzeba jednak dopiero wtedy wpłacać, kiedy suma przypadających już kwot częściowych wyniesie przynajmniej 100 mk.

Wpłacać trzeba w tym samym miejscu, gdzie nastąpiło zamówienie.

Bydące w obgu bezprocentowe asygnaty skarbowe Rzeszy będą — po odczycie 3 proc. dyskonta od dnia wpłaty, najwcześniej jednak od 29. września do dnia wypłaty — przyjmowane jako zapłata.

7. Subskrypcje pocztowe.

Biura pocztowe przyjmują tylko subskrypcje na 5 proc. pożyczki Rzeszy. Na te zamówienia może nastąpić całkowita wpłata dnia 29. września, musi jednak być uiszczona najpóźniej do 27. października. Od całkowitych wpłat, uskuteczionych do 29 września, otrzyma się procenta za 181 dni, wszystkich innych całkowitych wpłat do 27. października, nawet jeżeli przed tym dniem uiszczono zostaną, procenta za 163 dni.

8. Wymiana.

Subskrybentom nowych 4 i pół proc. obligacji skarbowych wolno jest zamienić obok tego obligacje dawniejszych pożyczek wojennych i asygnaty skarbowe I, II, IV i V pożyczki wojennej na nowe 4 i pół proc. obligacje skarbowe, lecz każdy subskrybent może zgłosić do zamiany tylko dwa razy tyle pożyczek (wedle wartości nominalnej) ile nowe obligacji skarbowych podpisał. Wnioski o zamianę powinny być stawione w czasie subskrypcji w tym miejscu przyjmowania zgłoszeń lub pośredniczenia, w którym zostały obligacje skarbowe podpisane. Dawne papiery trzeba oddać w wyżej wymienionym miejscu do dn. 15 grudnia 1917 r. Na wniosek mogą wręcać dawne papiery do wymiany otrzymać papiery pośrednie na nowe asygnaty skarbowe.

5 proc. obligacje wszystkich poprzednich pożyczek wojennych mogą być wymienione bez podwyżki na nowe obligaty skarbowe. Kto odda 5 proc. obligaty skarbowe pierwszej pożyczki otrzyma dodatkowo 2 mk. — 5 proc. obligaty skarbowe drugiej pożyczki wojennej 1,50 mk. za każde 100 mk. wartości nominalnej. Kto odda 4 $\frac{1}{2}$ proc. obligacje 4 i 5 pożyczki wojennej winien dopłacić po 3 mk. do każdego 100 marek wartości nominalnej.

Papiery przynoszące procenta w styczniu, lipcu powinny być oddane z kuponami procentowymi przypadającymi na 1 lipca 1918 r., przynoszące procenta w kwietniu-październiku z kuponami procentowymi przypadającymi dn. 1 kwietnia 1918 r. Wymiana będzie ważną od 1 stycznia 1918 r., tak, że ci, którzy oddali papiery z kuponami na kwiecień-październik, otrzymają na dawne pożyczki procenta za kwartał.

O ile mają być do wymiany użyte pretensje zapisane w księdze długów, trzeba skierować zawczasu wniosek do administracji długów Rzeszy (Berlin SW 68, Oranienstrasse 92-94) o wydanie obligacji. Na wniosek powinna być podana nazwa dotycząca się wymiany i powinien nadejść do administracji długów Rzeszy najpóźniej do 24. października rb. W odpowiedzi będą obligacje odpowiednio tylko do wymiany na asygnaty skarbowe Rzeszy, wydane bez kuponów procentowych. Za wydanie nie zapłata nie będzie pojęta. Zamknięcie nie wyklucza wymiany. Obligacje powinny być oddane do dnia 15 grudnia 1917 r. w miejscach oznaczonych w ustępie 1, gdzie przyjmowane są zgłoszenia lub pośredniczenia.

Dyrekcja Banku Rzeszy
Havenstein w. Göttingen